

[Bertel Dahlgaard.]

mill. kr., som findes på statsbudgettet, idet Danmark gennem den internationale prisudvikling på råstofmarkedet rent faktisk er med til at betale til andre landes oprustning, så at Danmark måske er det land, som alle forhold taget i betragtning er ramt hårdest af oprustningen. Den opfattelse har finansministeren tidligere selv givet udtryk for. Se, hvordan Norges og Sveriges valutamæssige stilling i oprustningsperioden er blevet bedre fra måned til måned, medens Danmarks er forringet fra måned til måned.

Overfor ministerens udtalelse om, at Danmarks levestandard næsten er den højeste i Europa, må jeg sige: For det første gælder det jo ikke overfor de lande, der ikke direkte var med i krigen, men for det andet er det overhovedet ikke i denne relation, sammenligningen med de andre europæiske lande har interesse. Der er jo ingen, der tænker på at bede om støtte til Danmark fra de europæiske lande. Den sammenligning, der har interesse, er sammenligningen med USA, en sammenligning mellem den levestandard, der bliver tilbage for Amerika, efter at landet har betalt sine oprustningsudgifter, og den levestandard, der bliver tilbage for Danmark, efter at Danmarks oprustningsbyrder er betalt, og her er Danmark jo for en fattig Per Eriksen at regne; i denne forbindelse må det også erindres, at det er Amerika, der i overvejende grad er afgørende for omfanget af Danmarks rustninger.

Hertil kommer endvidere, at den højtærede finansminister skulle være særlig varsom med sådanne statistiske beregninger i Danmarks disfavør, når ministeren meget vel ved, at det regnes, at Danmarks statistik er mere nøjagtig med hensyn til opgørelsen af nationalindkomsten end de fleste andre landes, og det alene i kraft deraf må antages, at tallene viser en mindre byrde for Danmark, end der svarer til virkeligheden.

Noget tilsvarende gælder ministerens sammenligninger med hensyn til skattebyrden. Når man vil sammenligne på forsvarligt grundlag, må man først klare sig, hvad skatterne bruges til. Vil man f. eks. sammenligne England og Danmark, må man erindre, at en betydelig del af Englands store skatter benyttes til tilskud til at holde levnedsmiddelpriser nede på områder, hvor Danmark har ophævet tilskuddene. Det er altfor let-sindigt at bruge en sammenlignende statistik på den måde, ministeren har gjort, navnlig når man benytter tallene til at stille Danmark ugunstigere i den internationale politik. Hertil kommer endelig: hvad forstås ved skattebyrden for en befolkning?

Også det er meget svært at klare, selvom man tog alle de hensyn, jeg her har nævnt, ved sammenligningen. Det vil blandt andet i høj grad afhænge af skatternes fordeling. Sidst jeg beskæftigede mig med disse forhold, var det f. eks. et almindeligt træk, at skatte-trykket i Danmark var mindre for de største indtægter end i en række andre lande, men at skatte-trykket i Danmark var forholdsvis højt og højest for middelstanden, for mellemindtægterne.

Jeg bebrejder altså den højtærede finansminister, at han drager sammenligning mellem Danmark og andre lande på et så letfærdigt grundlag, en sammenligning, der oven i købet vil kunne skade Danmark i forhandlingerne udadtil.

Når den højtærede minister bebrejder mig, at jeg har brugt udtrykket den formidable skatteudskrivning, da kan jeg vanskeligt modtage denne beredelse. Skatterne herhjemme er formidable i den betydning, i hvilken jeg brugte udtrykket, idet jeg påviste, at de er så høje, at ministeren overhovedet ikke vil kunne opretholde dem; såsnart der indtræder den mindste rystelse i landets erhvervsforhold.

Jeg synes i det hele taget, at ministeren må passe på ikke at blive en ren mimose. Når man tænker på, hvordan hans parti og hans medkontrahenter i regeringen forud for sidste valg råbte over torve og stræder om de svimlende skattebyrder — som ministerens konservative kompagnon skrev: skatten er blevet så voldsom, at den dræber arbejdslysten, og når skatten er blevet en fjende af arbejdsglæden, er den tillige samfundets fjende nr. 1 —, ja, så synes jeg nok, at ministeren kunne tillade mig at tale om formidabel skatteudskrivning, efter at de herrer har forøget denne skatterædsel med yderligere 400—500 mill. kr., hvadenten jeg taler med eller uden mikrofon. Det for-bavser mig iøvrigt, at den højtærede minister kunne tænke sig at tale anderledes, når han taler i mikrofon, end når han taler uden.

Hertil vil jeg føje een bemærkning. Det radikale venstre ønsker ikke at være blandt dem, der er bange for at stille krav til befolkningen i en vanskelig tid. På områder, hvor det er nødvendigt, at befolkningen gør en kraftanstrengelse for at arbejde sig frem til bedre tider, opfordrer vi dertil, sådan som vi gjorde ved efterårets og forårets forlig. Men vi advarer i dag finansministeren mod at spænde buen for hårdt. Gør han det, f. eks. med hensyn til eventuelle nye skatter, som han synes at forberede sig på, vil det give bagslag netop med hensyn til be-